

KRONIKKA

1/2025

Julkaisija: Kronos ry, Helsingin yliopiston historian opiskelijoiden ainejärjestö

Päätoimitus: Katarina Kobychева ja Kai Pesonen

Toimitus: Pauli Sirén, Vilma Vares, Matias Holm ja Katri Pihlström

Taitto: Katarina Kobychева

Kansi: Kai Pesonen

Kuvitus: The British Library's collection on FlickrCommons

Sisällys

Pääkirjoitus	4
Puheenjohtajan palsta	7
Päätoimitus esittäytyy	10
Kronoksen hallitus 2025	12
Leijonanluolapäiväkirjat - humanistin kokemuksia Aallon kauppakirkeakoulussa	16
Arkistovastaavan arkistopoiminta: Kronoksen laulukirjan ensimmäinen (?) painos vuodelta 2008 ja sekalaista selitystä laulukulttuurista	20
Vieraat kielet koulussa - harvojen herkkua uhrauksia vastaan?	24
Yksinäisten historia	31
Terveisiä HOL-risteilyltä!	38
Runoja	40
Kronoskooppi	42
Puuhapalsta	45

Kiltteyden merkityksestä ailahtelevan maailman kaaoksessa

Mitä pääkirjoituksessa kuuluu sanoa? Selaillessani vanhempia Kronikoita huomasin, että palsta on historiansa aikana ollut monipuolinen – onhan se alati vaihtuvan päätoimituksen ääni. Pääkirjoituksissa nähdään muun muassa järjestökuulumisten kertaamista, kyseisen numeron sisällön esittelyä sekä kuumakin kommentaaria nyky-yhteiskunnan tilasta. Oma tekstini asettuu näistä arbitraarisista laatikoista löyhästi viimeisimpään, ja vaikka en tässä polttavan omaperäisiä mielipiteitä välttämättä tarjoilekaan, halusin kirjoittaa jostakin, joka tuntuu tärkeältä: maailman kaaoksen aiheuttaman ahdingon navigoinnista arjessa.

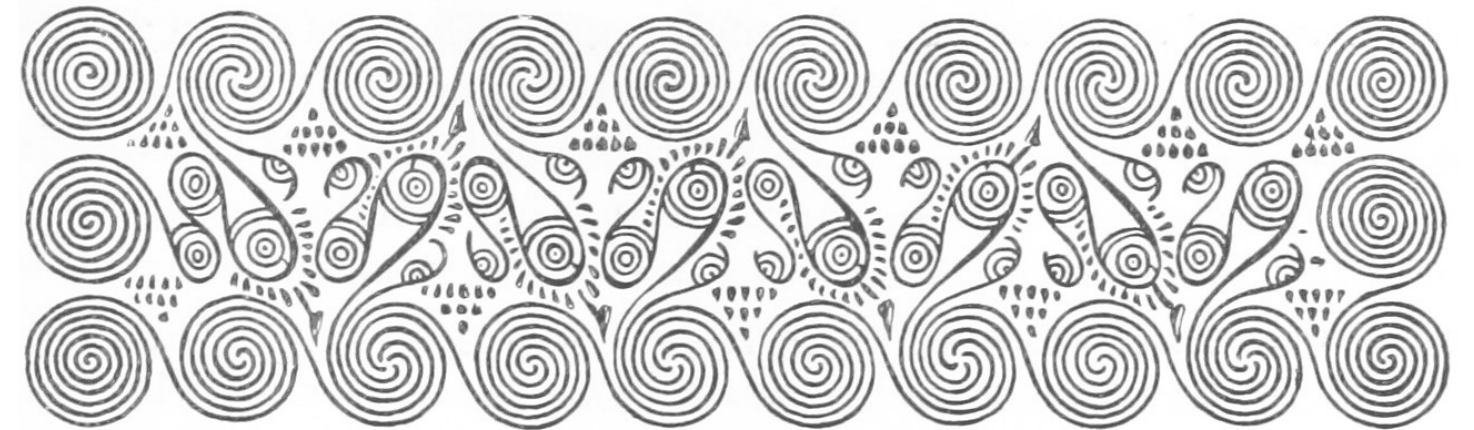
Usein olen kuullut sanottavan, että maailmantilanneahdistuksen hoitamiseen paras lääke on toiminta ja konkreettisen muutoksen tekeminen. Olen sinänsä täysin samaa mieltä, mutta haluaisin kysyä: mitä tehdä, jos yhteiskunnallisen muutoksen ajaminen tuntuu toivottomalta? Minä en tiedä, miten maailma pelastetaan. Toivoisin, että joku tietäisi, ja onkin aidon rohkaisevaa nähdä monien nuorten tavoittelevan parempaa maailmaa.

Maailma-ahdistuksen iskiessä on toki muistettava, että kaikki, mitä uutisissa tai somessa näkyy, ei ole todellisuuteen suhteutettava otos siitä, mitä maailmassa kokonaisvaltaisesti tapahtuu. Silti tuntuu, että monella kentällä globaalisti otamme takapak-

kia: kiihtyvä ympäristötuho, sodat ja humanitaariset kriisit ympäri maailmaa sekä laita-oikeiston ja fasismin vahvistuminen tuntuvat uhkakuvilta, jotka piirtävät itseään todellisiksi nopeammin kuin niitä ehditään pyyhkiä pois. Ei varmaan tarvitse olla historian opiskelija huomatakseni, miten nykypäivän poliittinen ilmasto muistuttaa diktatuurien nousua vajaa sata vuotta sitten, mutta jossain määrin koen, että meille on varattu aitiopaikat tähän näytelmään.

Kuten sanoin, en osaa pelastaa maailmaa. Se, mitä ehkä osaan, on tomia oman pienen elämäni piireissä ottaen muut huomioon ja tavoitellen tarkoituksellisesti yhteisöllisyyttä ja kiltteyttä arjessani. Kiltteyttä sekä muita että itseäni kohtaan, mikä saat-

taa nykyisen hyperindividualistisen ja suorituskeskeisen yhteiskunnan keskellä tuntua hankalalta vastavirtaan räpistelyltä, joskin ”kiltteyttä itseä kohtaan” näkyy markkinoitavaan muotoon väännellyssä self care -liikeshdinnässä. Kasvomaskien ja muun kaupallisen krääsän sijaan tarkoitan kiltteydellä laaja-alaisempaa suoritukseen perustuvan ihmiskuvan ja arvotuksen purkamista, sekä ihmisyyden kohtaamista ja arvostusta olemassa olevien tarpeiden tasolla. Muutosta yhteiskunnan rakenteisiin kaivataan, mutta toisista ja itsestä välittäminen, ihmisyyden ja moninaisuuden arvostaminen sekä yhteisöllisyyden edistäminen huomaavaisuuden ja lempyyden raameissa on paitsi helpommin lähestyttävissä, myös hyvin tärkeää.

Lähdin Kronikan päätoimittajaksi osittain juuri siksi, että olen fuksivuoteni aikana kokenut Kronoksen opiskelijayhteisönä hyvin tärkeäksi. Ainejärjestömme on osaltaan edustanut juuri sellaista merkityksellistä yhteisöllisyyttä, josta yllä kirjoitin. Päätoimittajuuden saappaat ovat kuitenkin tuntuneet, ehkä varsinkin aluksi, melko suurilta täytettäväksi. Tässäkin haluaisin suhtautua tekemisiimme lempeästi: aina ei tarvitse suoriutua ”täydellisesti” (mitä tuo sitten merkitseekään), vaan voi aloittaa siitä, että totuttelee kävelemään uusilla kengillä. Ja onneksi tätä ei tarvitse tehdä yksin! Tekemisen iloa yhdessä on löytynyt jo ensimmäisen numeron kasaamisesta. Kronikan perinteen jatkaminen on jännittävää ja merkityksellistä, ja on ollut mielekästä lähteä työstämään lehdestä meidän näköistämme – ainutkertaista, vuosimallia 2025.

Kai Pesonen

Puheenjohtajan palsta

Alkuvuoden järjestökuulumisia

Nyt on koittanut se kaunis päivä, kun minäkin tänne Kronikkaan kirjoittelen. Täällä läppärin äärellä istuu Kronoksen (lähes) tuore puheenjohtaja, joka aikoo nyt käyttää hyödyksi hänelle suunnatun palstatilan kertaamalla, mitä kaikkea järjestön ja myös omaan alkuvuoteeni on mahtunut.

Jollain oudolla tavalla tuntuu kuin joulukuun 2024 vaalikokouksesta olisi kulunut ikuisuus. Silloin minulla ei ollut vielä hajuakaan niistä lukuisista sähköposteista, esityslistoista ja Whatsappin äänestyksistä, joita pää-

sisin tekemään. Hiostavassa Wilhelmsson-salissa pitkän vaalikokouksen jälkeen suurin huoleenaiheeni oli varmasti se, että miten ihmeessä sitä nuijaa (joka käsilleni oltiin juuri aseteltu) käytetään. Onneksi puheenjohtamisen salat ovat sittemmin selvinneet. “Kun on vetänyt muutaman hallituksen kokouksen liveinä pikkuhiljaa tajuu miten nuijaa pidellään”, kuten Cheek sanoisi.

Olin jo joulukuussa jollain tavalla valmistautunut henkisesti siihen, että tammikuu tulee olemaan mylytystä. Kiitos tästä kuuluu Sakari

Bisterille ja Edith Ylöselle, jotka tiesivät heti vaalikokouksen jälkeen mainita, että alku tulee olemaan kaikista kiireisin. Puheenjohtajisto hoitaa alkuvuonna kaikki vallanvaihtoon liittyvät pakolliset byrokraattiset toimenpiteet, mutta koko hallituksella oli edessään ehkä jopa toimintasuunnitelman laatimistakin haastavampi tehtävä - nimit

täin opiskelijahuoneen tulevaisuuden turvaaminen.

Kädenvääntö opiskelijahuoneen kohtalosta alkoi tunnetusti viime syksynä, mutta tilanne ei ollut

täysin ratkennut vielä vuodenvaihteessakaan. Pikainen häätö, jonka olisi pitänyt tulla voimaan vuoden 2024 päätyttyä, muuttui yhtäkkiä kuukausien lisääjäksi. Hetkeksi saimme siis hengähtää, mutta niin Kronoksessa kuin Karavaanissa ja Historicuksessakin vallitsi valtava epätietoisuus Topelian huoneiden tulevaisuudesta. Kuten olimme saaneet

huomata, pahimmassa tapauksessa yliopisto saattaisi vain pelkällä ilmoituksella ottaa huoneet takaisin, lyhyelläkin varoitusaajalla.

Helmikuun alussa tapasimme muiden opiskelijaedustajien kanssa humanistisen tiedekunnan dekaanin ja hallintopäällikön. Kokoukseen kohdistui

suuria odotuksia, sillä toivoimme saavamme vihdoinkin selvytyksen tilojen kohtalosta. Ja ainakin jonkinlainen selvyys myös saatiin: Kronos saa pitää opiskelijahuoneensa siihen asti, kun

nes Topelian A-rappu tyhjennetään kokonaan remontin vuoksi.

Oma suhtautumiseni uutiseen kattoi varsin laajan tunneskaalan. Olin ensinnäkin hämmentynyt, koska kukaan ei ollut maininnut remonttia aikaisemmin. Toisaalta olin tyytyväinen huoneen pysyessä meillä,

joskin määrittelemättömän ajan. Mutta tietenkin on myös harmi, että remontin takia huone joudutaan tyhjentämään. Kukaan ei ilmeisesti yliopiston hallinnossakaan tiedä, milloin tämä remontti alkaisi, eikä ajasta sen jälkeen. Täytyy vain luottaa siihen, että jos humanistinen tiedekunta palaa Topeliaan remontin jälkeen, tulevaisuuden tekijät muistavat opiskelijahuoneen legendan ja ehkä jopa palauttavat sen.

Nyt katseet suuntautuvat lähitulevaisuuteen, niin opiskelijahuoneen kuin koko Kronoksen osalta. Me hallituksessa valmistaudumme siihen, että opiskelijahuoneen tavaroille tulee löytää uusi koti, mutta ainakin toistaiseksi saamme nauttia sen mukavuuksista. Ottakaamme kaikki irti tästä irti. Kevät lähestyy koko ajan, tuoden mukanaan linnunlaulun ja auringonvalon lisäksi hurjan määrän tapahtumia, joiden valmistelu on hallituksessa jo aloitettu. Huomaan siis, että näistä harmaista pakkaspäivistä ja byrokratian kiemuroista huolimatta ajatukseni alkavat pikkuhiljaa siirtyä kohti kevään riemua. Ennen kuin huomaammekaan, Topelian sisäpihalla suihkulähde jo taas

ja Unicafen pizzapalankin viitsii syödä ulkona ystävien kanssa istuskellen.

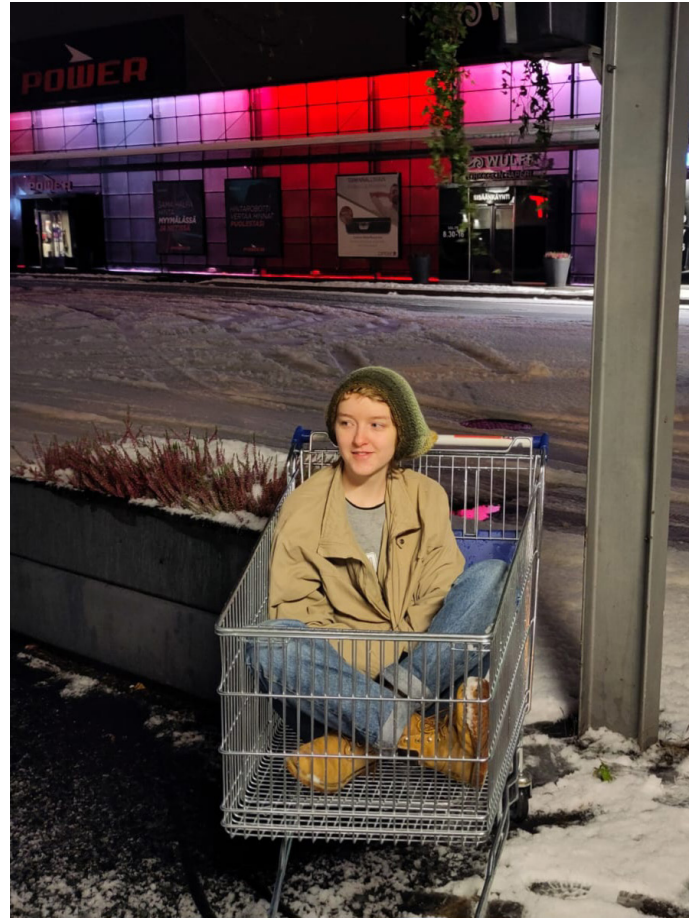
Milla Laamanen

Päätoimitus esittäytyy

Katarina Kobychева

Kai Pesonen

Kuka oot?

Moi, mä oon Kata, fuksi, ja Kronikan päätoimittaja!

Moi, oon Kai, fuksi ja Kronikan päätoimittaja! Jee!

Mistä tuut?

Espoosta... mutta nyt kun muutin omilleni, olen ihka oikea helsinkiläinen :D

Järvenpäästä (älä puhu minulle Sibeliuskesästä). Nykyään asun Itä-Helsingissä.

Mitä teet vapaa-ajalla?

Vapaa-aika? What's that? Mutta ihan perus, luen, katson sarjoja, neulon, virkkaan... yllättävän iso osa mun vapaa-ajasta kuluu ruokaan, sen ostamiseen, valmistukseen ja suunnitteluun?

Liikaa asioita :D Muun muassa pelaan D&D:tä, ammun jousella ja kirjoitan runoja. Aina välillä sählään myös jotain kuvataiteen kaltaista.

Lempiaihe hissassa?

ANTIIKKI <3<3<3!!! Erityisesti Kreikka. On Roomakin ihan hauska, mutta kopioi kaiken kreikkalaisilta. Mitä omaperästä roomalaiset edes keksivät? Kaarten rakentamisen?

Ainakin tällä hetkellä keskiaika <3 Siinä kiinnostaa aika laajasti kaikenlainen oppineisuudesta ritariuteen ja kansankulttuuriin.

Lempikirja/leffa/biisi?

Kirjoista Alice Osemanin Loveless, Percy Jackson -kirjat ja kaikki, mitä Becky Chambers, T. J. Klune ja R. F. Kuang on ikinä kirjoittaneet. En katso usein leffoja, joten puhun lempisarjasta, eli Brooklyn Nine-Nines-ta. Se on vakiosarjani, jonka aloitan heti alusta, kun saan katsottua sen loppuun. Musiikin kannalta paljastan itseni Kpop-faniksi ja tällä hetkellä lemppariryhmiäni ovat Stray Kids (joiden keikalle meen heinäkuussa, ääää!), Ateez ja (G)I-DLE.

Elän vieläkin mun Sormusten Herra-obsessioeraa, joten pakko sanoo ne kirjat, vaikka leffoistakin ihan tykkään. Tää tavallaan kattaa kaikki kysytyt kategoriat, koska tykkään myös kuunnella niiden elokuvien soundtrackkejä. Lisäks kuuntelen mm. suomi-indietä, kuten Lasten Hautausmaata ja Eleanoora Roosenholmia.

Kronoksen hallitus 2025

Milla Laamanen
Puheenjohtaja

Mikko Anttonen
Varapuheenjohtaja,
juhlatoimintavirkailija

Vilma Vares
Sihteeri

Hilla Alavaikko
Taloudenhoitaja,
somevastaava,
juhlatoimintavirkailija

Oona Lankinen
Tiedottaja

Sanni Kanervo
Yhdenvertaisuusvastaava,
kulttuurivastaava

Otto Faal
Varainhankintavastaava

Salla Niemelä
Opintovastaava

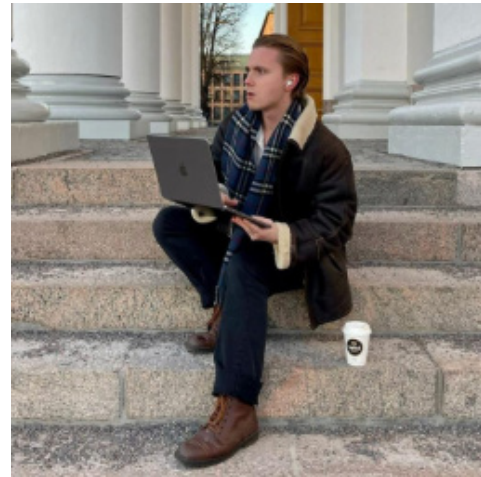
Lumi Ilvonen
Juhlatoimintavastaava,
vuosijuhlamestari

Katri Pihlström
Juhlatoimintavastaava,
vuosijuhlamestari,
tila- ja ympäristövastaava

Mohamed Abdi
Hol- ja ulkosuhdevastaava

Sauli Rautiainen
Työelämä- ja alumnivastaava

Lauri Seidler
Haalari- ja merkkivastaava

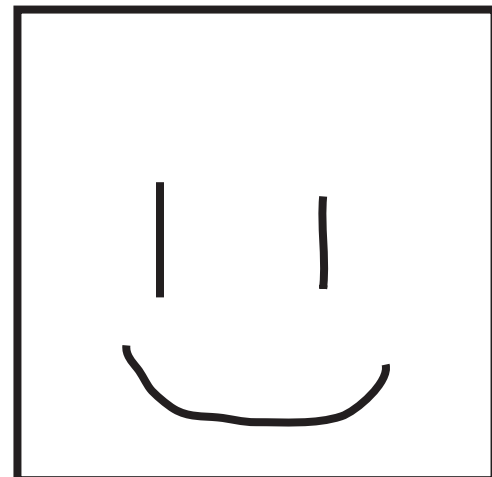
Heikki Puska
Haalari- ja merkkivastaaava

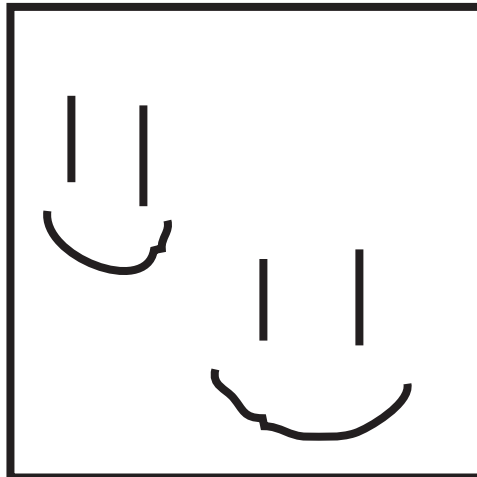
Pauli Sirén
Arkistovastaava

Jonatan Hjelt
Heraldikko

Sakari Bister
Kaktusvastaava

Teemu Koli ja
Viljami Putkisaari
Liikuntavastaavat

Aura Heikkinen, Aatu Kinnunen, Ari
Poutanen, Mikko Anttonen, Lotta Te-
lama, Silja Pohjakallio, Hilla Alavaikko,
Lumi Ilvonen, Katri Pihlström
Juhlatoimikunta

Katarina Kobychева ja
Kai Pesonen
Kronikan päätoimitus

Leijonanluolapäiväkirjat - humanistin kokemuksia Aallon kauppakorkeakoulussa

Olipa kerran pieni ja hämmentynyt humanisti, joka ei oikein tiennyt, mitä hän haluaisikaan lukion jälkeen tehdä. Päässä soi lukiossa puolivitsinä heitelty mantra. ”Sykkiläisen pyhä kolminaisuus: kauppi, lääkis, oikis.” Biologia ei oikein kiinnostanut, joten lääkis tippui pois heti. Oikiksessa opiskelu kuulosti siistiltä ja arvokkaalta, mutta tykkäisikö hän siitä oikeasti? Ehkä ei. Jäljelle ei näköjään jäänyt muita vaihtoehtoja kuin kauppi. Tästä hetkestä, tästä päätöksestä, alkoi pikku humanistin elämän kauhein vuosi...

Vitsi, vitsi. Ei siellä nyt niin kauheaa ollut. Toki elämäni olisi kenties ollut hieman aurinkoisempaa, jos en olisi lakannut edes harkitsemasta historian opiskelua työttömyyden pelossa silloin abivuonna, mutta olihan se loppujen lopuksi ihan hyödyllinen kokemus.

Ennen ensimmäistä tuutoriryhmän

tapaamista oletukseni olivat varsin optimistiset. En uskonut vallitseviin stereotypioihin, joiden mukaan kaikki kylterit ovat ökyrikkaita golffareita (tai ainakin haluavat tulla sellaisiksi), tarkistavat osakemarkkinat tunnin välein ja kulkevat ympäri Otaniemeä identtisisissä finance bro

univormuissa. Tiesin, että tällaiset yleistyksiset ovat yleensä suuria liioitteluja, ja asia ei todennäköisesti ole näin. Monet kyltereistä olivat varmaan samanlaisia kuin minäkin, ja he tulivat kauppikseen yleispätevän koulutuksen toivossa, koska heilläkään ei ollut mitään erityistä intohimon kohdetta. Löytäisin kyllä oman henkistä porukkaa täältäkin.

Muistan kotimatkan tuon tapaamisen jälkeen. Kävellessäni bussipysäkiltä kotiin soitin silloiselle parhaalle kaverilleni itku kurkussa. Mielialassani ei suinkaan ollut kyse mistään tietystä tapahtumasta tai henkilöstä. Kaikki yrittivät kyllä parhaansa mukaan varmistaa, että muilla oli hyvä olla.

”Eiku, sä et ymmärrä. Mä en v*ttu kuulu tonne.”

Ajatus stereotypioiden olevan liioittelua oli kyllä totta, mutta ei ihan niin vahvasti kuin olin luullut. Noin 20 hengen porukasta kaikki eivät olleet toppaliiveihin pukeutuneita wannabe-bisnesmiehiä, mutta noin puolet kyllä. Kukaan paikalla olevista ei näyttänyt minulta, sinihiuksinen ja näkyvästi stereotyyppinen vassari kuin olin. He kertoivat esittelykierröksessä kesäkuulumisistaan – yksi vietti kesän purjehtien, toinen toimistoapulaisena vanhempiansa firmassa, kolmas kuukausia kestäneellä Euroopan-matkalla. Yhtäkkiä en ollutkaan niin ylpeä siitä, että paiskin koko kesän minimipalkkatyötä vaatekaupassa. ”Ainakin sain kesäsi töitä” ei vaikuttanut enää niin suurelta saavutukselta. Lopulta, kun puheenvuoro tuli omalle kohdalle, valehtelin ja kerroin viime viikon matkasta mökille kavereiden kanssa. Perheelläni ei siis ole omaa mökkiä. Isoäitini mökki sijaitsee Virossa, ja

matka sinne tarkoittaa yleensä saunomisen ja järvessä uinnin sijasta kasvimaalla porkkanoiden keräämistä.

Opiskelujen alkamisen jälkeen yritin sopeutua uuteen ympäristöni. Värjäsin hiukseni mustaksi ja pidin meikin neutraalina. Kuuntelin luennoilla ahkerasti ja pyrin löytämään alkeiskursseista edes jotain, mitä voisin kuvitella tekeväni koko loppuelämäni. Sain tietää, kuinka helppoa on viettää kokonainen päivä kampuksella, käydä kahdella luennolla, syömässä ja kirjastossa opiskelemassa, sanomatta sanaakaan kenellekään. Ulkopuolisuuden tunne pysyi yhtä voimakkaana kuin tuona ensimmäisenä päivänä, vaikka kaikki ympärilläni vakuuttivatkin, että kohta totun opiskelupaikkaani. Elämäni asettui noin kuukauden kuluttua sujuvaan ja toimivaan rutiiniin ja lupauduin kokeilla tätä ainakin ensimmäisen vuoden, jotta voisin käydä edes kaikkien pääaineiden alkeiskurssit.

Olisin jopa voinut jäädä kauppikseen sen sosiaalisesta ilmapiiristä huolimatta, jos jokin osa alasta kiinnostai-

si minua. Valitettavasti lempikursini tuolta vuodelta oli Johdatus data-analytiikkaan eli eräänlainen ”näin käytät Exceliä” -johdantokurssi, joka ei sinänsä liittynyt mihinkään pääaineista. Matematiikka onkin kenties ainoa asia, jota minulla on nyt historian opiskelijana ikävä. On tavallaan lohduttavaa, kun tehtävällä on se objektiivinen, ainoa oikea vastaus, ja sen saa tarkistettua ja korjattua heti.

Matkani Kronosta kohti alkoi eräänä kauniina päivänä helmikuun alussa, Johdatus yritysjuridiikkaan -kurssin vero-oikeusluennolla. Olin sillä niin jumalattoman tylsistynyt, että menin sen aikana Opintopolun sivuille katsomaan, minne muualle voisin päästä, mieluiten pelkillä papereilla. Päätin, että jos nyt korkean palkan ja työllistymisen tavoittelu ei toiminut, minun on tällä kertaa seurattava sydäntäni ja sitä, mistä oikeasti tykkään.

Kevään mittaan jännitykseni kasvoi. Hain vain yhdelle alalle, minulla ei ollut varasuunnitelmaa. En edes aloittanut enää yhteishaun jälkeen

uusia fuksikursseja, kävin vain jo aloittamani loppuun. Toki paperini pitäisi viimeisen viiden vuoden pisterajojen perusteella riittää jopa ei-ensikertalaisena, mutta jäisin kauppikseen vielä vuodeksi, jos satojen hakijoiden joukossa olisi neljät omiani korkeammat pisteet.

Noh, loppu hyvin, kaikki hyvin. Vuoden mittaisen sivureitin jälkeen löysin vihdoin oman opiskelupaikkani.

En halua tällä tekstillä haukkua Aaltoa tai kauppista yleisesti, enkä syytä ketään omasta huonosta kokemuksestani. En yllytä vasemmistolaista vallankumousta kauppikseen, vaikka sellainen olisikin aika viihdyttävää nähdä. En edes kadu alkuperäistä yhteishakuvalintaani, sillä opin tuon vuoden aikana paljon uutta paitsi itse opetettavasta aiheesta, myös itsestäni ja opiskelusta yleisesti. Aallon kauppakorkeakoulu on sellai-

nen kuin on, kuten olen minäkin, emmekä me valitettavasti sopineet yhteen.

Jos teillä, rakkaat lukijat, on pian lukion valmistuvia tai välivuotta viettäviä tuttuja, perheenjäseniä tai muita läheisiä, kehotan teitä ohjaamaan heidät oikeaan suuntaan.

Opiskelupaikan valitsemisessa tärkeintä ei ole toimeentulo, vaan se, että aihe on itselleen mieluinen, jotta sitä jaksaa tehdä pitkään. On myös täysin ok, jos ei vielä tiedä, mitä haluaa opiskella,

eikä ole pakko tehdä valintaa heti lukion jälkeen. Jos virhe on tullut tehtyä, sen vielä ehtii korjata. Kyllä kaikki järjestyy.

Katarina Kobychева

Arkistovastaavan arkistopöytäkirja:

Kronoksen laulukirjan ensimmäinen(?) painos vuodelta 2008 ja sekalaista selitystä laulukult- tuurista

Syksyllä 2024 löysin täysin sattumalta Kronoksen hallituksen Drive-kansiota painomuotoon taitetun dokumentin Laulukirja_uudet_pitkä_numbat, joka piti sisällään sitsilauluja, joista suurta osaa ei löydy mistään laulukirjamme painoksesta. Syystäkin, sillä lauluissa esiintyy kaikkea eläimiin sekaantumisesta ja Matti Klingestä islamofobiaan ja antisemitismiin (jälkimmäiset kaksi samassa laulussa). Onneksi kirjan nykyversiossa ei ole mitään tällaista, vaan sen sijaan täysin luonnollista ja kasuaalia nekrofiliaa eiku hetkinen. Tästä tulikin mieleeni selvittää, miltä Kronoksen laulukirjan ensimmäinen painos näyttää.

Löysin pienellä kaivelulla dokumentin Laulukirja_painoon, jonka painotiedoissa komeilee vuosi 2008 ja

painosnumero loistaa poissaolollaan. Suullisen (ja tietääkseni myös kirjallisen) perimätiedon mukaan Kronoksella järjestettiin jokseenkin nykymuotoiset sitsit ensi kertaa vuonna 2005, joten kovin kaukana ensimmäisestä mahdollisesta painoksesta ei olla. Toisaalta toimituskunnan esipuheessa viitataan johonkin aiempaan, joka on nyt ”saanut jatkoa uusitulla sisällöllä ja ulkoasulla

varustettuna”. Kirjan seuraava painos on vuodelta 2013, ja sen pdf-tiedosto pitää itseään sekä toisena että kolmantena painoksena kohdasta riippuen. En siis ole täysin varma, onko löytämäni dokumentti ensimmäinen vai toinen versio kirjasta.

Mutta mellan sup ja kohottaen lasiaan virkkoi veljet – asiaan. Miten vuoden 2008 laulukirja eroaa nykyisestä vuoden

2023 painoksesta? No sehän lähtee jotakuinkin näin: Oudon vähän – kirja on täysin tunnistettavissa Kronoksen laulukirjaksi. Kirjasta löytyy lähes kaikki sellaiset laulut, joita lauletaan miltei jokaisilla Kronoksen sitseillä – Helan gār, Unkarin viiniä, Minnet, Ko-ko-ko-koskenkorvaa, Volga, Aikuinen nainen. Kronoksen virsi ja Fuksilaulu ovat kyllä kirjassa. Samoin osa historia-aiheisista biiseistä, joita jostain käsittämättömästä syystä ei usein toivota. Kirjallemme ominaiset piirustuksetkin komeilevat

sivuilla. Vuoden 2008 kirjasta tietysti puuttuu kaikki kyseisen vuoden jälkeen sanoitetut laulut, joista esimerkiksi Leopold von Ranke ja Kronoksen historian pikkujättiläinen loistavat poissaolollaan.

Mutta mikä tässä 17 vuotta vanhassa kirjassa on erilaista? Mitä nykyisen pullamössövegenössö-sukupolven niskakarvat pystyyn nostattavia kauheuksia sieltä

löytyykään? Ensinnäkin ”aineopinnot”-osa on jaettu Suomen ja yleisen historian osioihin, jotka yhteensä kattavat huikeat 45 sivua tavalla tai toisella poliittisia lauluja Suomen ja muiden maiden historiasta. Tämä painotus tekee kirjasta kokonaisuudessaan selkeästi uusinta painosta poliittisesti latautuneemman ja sohtaisemman.

Etenkin Suomen historiasta löytyy kaikenlaista, mitä nykyään sitseillä laulettuna pidettäisiin ummehtu-

neena. Näistä esimerkkeinä Vöyrin marssi, Vapausoturin valloituslaulu, Kerenski ja Kuularuiskulaulu. Rysittelyä löytyy siis selkeästi nykyistä enemmän. Lisäksi tässä osiossa on Balladi Toveri Viljasesta, joka on sittemmin poistettu joko liian kommunistisena tai tekemään tietä kemalistiparodialleen.

Myös yleisen historian osio on sotaishko. Siellä toivotaan sotamenestystä erilaisten kappaleiden muodossa muun muassa Britannian imperiumille, Skotlannille, Ranskan vallankumouksellisille, Puolalle, Neuvostoliitolle, Saksan liitolle sekä Yhdysvaltojen sisällissodan molemmille osapuolille.

Rivouksiakin toki löytyy kirjasta aavistuksen verran enemmän Yogi Bearin ja Sörkän sällien muodossa. Erikoista kyllä, rivojen sitsilaulujen kruunaamaton kuningas Levante-rin kulli on selvinnyt ensimmäisestä painoksesta nykypäivään asti. Vielä vuoden 2018 painoksessa komeillut natsi-Saksan marssi Erika ei tosin ollut kirjassa. Ilmeisesti joku päätti lisätä sen vasta vuoden 2013 painokseen. Keskimäärin laulujen kieli on kuitenkin ennalta oletettavaan siistimpää – laulettiinhan tuolloin ja paljon myöhemminkin teekkaripiireissä vielä yöstä, joka kuin sielu n*****n on pimiä.

Lauluvalikoimassa viimeinen kiinnostava ero on ruotsin kielessä, sillä

vuoden 2008 painoksesta sitä löytyy enemmän. Kirjassa on esimerkiksi Hauen ja viinan nylleläisen kädenjälkeä oleva ruotsinkielinen alkuperäisversio Gädan och spriten ja eräästä ranskalaisesta markiisista kertova Sadistaria. Lisäksi Ukko Nooan säveltäjänä, ruotsalaisen juomalauluperinteen isänä ja Ruotsin epävirallisena kansallisrunoilijana tunnetun Carl Michael Bellmanin lauluja on enemmän. Nykykirjasta löytyvien Unkarin viinin ja kahden Fredmans Epistelin (joista Vila vid denna källa on yksi lempisitsilaulustani) lisäksi kirjassa on Kustaa III:sta kertova Gustafs skål ja Bacchi Ordenskapitel XIV nr. 17, yleisemmältä nimeltään Rhensk bleckert, Bort allt va oro gör tai Reinin viiniä (tai Pois huolet veljyein. Bellmanin laulujen nimeäminen on vaikeaa). Se, ettei näistä jälkimmäinen kappale ole selvinnyt nykypainokseen, on huutava vääryys, sillä kyseessä on erinomainen ja melko yleinen sitsilaulu, jota sopisi laulaa vaikka viinilaulun paikalla.

Loppujen lopuksi laulukirja peilaa aina sitä, millaista sitsikulttuuria järjestössä ylläpidetään.

Yleensä lauluja poistetaan kirjauudistuksissa yksinkertaisesti siitä syystä, ettei niitä syystä tai toisesta koskaan lauleta. Joskus laulu on liian sopimaton, ja toisinaan laulun melodia tai siihen liittyvät pikku jujut ovat unohtuneet. Onneksi poistettujen laulujen tilalle on tullut uusia, joita sitseillä lauletaan – tai sitten jätetään laulamatta, koska kukaan ei uskalla tai halua vetää mitään muuta kuin niitä joka kerta laulettavia. Sekin on luonnollista, vaikka kannustankin aina kokeilemaan uutta. Opiskelija laulaa mieluummin kuin hyvin, oli kyseessä sitten vanhat tutut tai uudet tutut laulut.

Pauli Sirén

Vieraat kielet koulussa – harvojen herkkua uhrauksia vastaan?

Suomalaiset, erityisesti nuoret, eivät enää osaa tai opiskele kieliä – eivät ainakaan muuta kuin englantia. Olen kuulut tämän väitteen sanottavan syyllistävään äänensävyyn useamman kerran kuin olisin halunnut. Mahdollisuudet opiskella koulussa muita kieliä kuin englantia ja ruotsia ovat kuitenkin usein varsin huonot, mitä keskusteluissa ei huomioida.

Kielten opiskelusta on puhuttu paljon, kun huoli muiden vieraiden kielten kuin englannin osaamisesta on kasvanut. Puheessa on nostettu ajatuksia kielikylvyistä ja vieraan kielen opiskelua on aikaistettu alakoulussa. Kuitenkaan nämä toimenpiteet eivät ole aina edistäneet kielten osaamista, sillä vaikka opiskeltavien kielten valikoimaa on yritetty laajentaa, muiden vieraiden kielten kuin englannin opiskeleminen on edelleen logistisesti vaikeaa – kompastuskivenä tässä toimii lukio. Enää

pitkään aikaan ei ole ollut itsestään selvää, että esimerkiksi kahdeksannelle luokalle alettaisiin lukea saksaa tai lukiossa olisi aikaa lukea muutama kurssi ranskaa tai espanjaa.

Opiskelin itse neljänneltä luokalta lukion loppuun asti pitkää ranskaa Tampereella ja huomasin, miten vaikeaksi kielen opiskelu on tehty. Oppimateriaaleja ei joko ollut tai ne eivät vastanneet opetussuunnitelmaa, opetusta järjestettiin vain

muutamassa paikassa hankalina kellonaikoina ja opetus saattoi yhtäkkiä loppua, jos oppilaita tai opiskelijoita ei ollut tarpeeksi – tämän riski oli erityisen suuri lukiossa, oli kyse sitten pitkästä tai lyhyestä kielestä. Lisäksi oman kokemukseni perusteella peruskoulussa yleinen motivaatio opiskella vaikeaa kieltä tällaisissa olosuhteissa oli varsin matala. Kaikki tämä vaikuttaa siihen, miten kieltä lopulta oppii.

Kirjoitin ylioppilaskirjoituksissa pitkän ranskan. Kirjoitussuunnitelmani määräytyi pitkälti tämän mukaan, samoin lukujärjestysteni laatiminen.

Valitsin lukioni osittain sen perusteella, voisinko jatkaa siellä pitkää ranskaa, ja jouduin tällöinkin jättämään pois kirjoitettavia aineita ja yksittäisiä kursseja, joista olisin muuten ollut kiinnostunut. Lopulta suoritin myös Ranskan opetusministeriön virallisen DELF-kielikokeen CEFR-tasolla B2. Tie tähän oli kivinen ja vaati useita tietoisia päätöksiä ja valintoja priorisoida ranskan opiskelua muiden aineiden sijasta.

Mahdollisuuksia opiskella vieraita kieliä lukiotasolla voi verrata tutkimalla Ylioppilastutkintolautakunnan jakamia tilastoja. Esimerkiksi

tämän kevään 2025 pitkän ranskan ylioppilaskirjoitukseen on ilmoittautunut 271 opiskelijaa, kun taas pitkän englannin ylioppilaskirjoitukseen on ilmoittautunut 21 427 opiskelijaa. Vaikka mukana on myös kokeen uusijoita, ero ilmoittautuneiden määrissä on tyrmistyttävä.

Alakoulussa käytin pitkälle A-ranskalle suunnattua oppikirjaa, mutta valtaosa oppimateriaaleista koostui opettajan itse keräämistä ja tekemistä monisteista. Yläkoulussa käytin lukion lyhyen ranskan kirjoja ja opiskelin lukiolaisille relevanttia sanastoa. Lukiossa käytin aikuisopetukseen suunnattuja kirjoja – tällöin kirjan hahmot olivat keski-ikäisiä ja lukukappaleiden aiheet olivat kaukana sekä nuorten elämästä että lukion opetussuunnitelmasta. Lisäksi käytössä oli Opetushallituksen oma paksu kielioppikirja, jota käytettiin koko lukion ajan. Samankaltaisia ongelmia oli myös esimerkiksi pitkän saksan kohdalla:

lukio-opetuksessa käytettiin enemmän opettajan itse kokoamia materiaaleja kuin valmiita kirjoja, sillä opetussuunnitelmaa vastaavia tekstikirjoja ei juuri ollut.

Lisäksi ranskan – ja monien muiden harvinaisten kielten – oppikirjat olivat poikkeuksellisen kalliita aikana ennen oppivelvollisuuslukiota: kirjoja oli vaikea löytää käytettynä ja uutena ostettu kirja maksoi usein yli 40 €. Vaikka esimerkiksi ranskan kielioppikirja ostettiin koko lukioajaksi, kirjat olivat huomattavasti kalliimpia kuin muissa oppiaineissa. Voisi siis sanoa, että muiden vieraiden kielten kuin

englannin opiskeleminen saattoi tulla lukiolaiselle poikkeuksellisen kalliiksi, mistä erityisesti vähävaraiset ja yksin asuvat lukiolaiset kärsivät.

Mielestäni kielten opetuksessa suurin epäkohta on se, ettei opetus-

suunnitelmaa vastaavia kunnollisia oppimateriaaleja ole välttämättä lainkaan. On eri asia opiskella esimerkiksi tieteeseen ja ympäristöön liittyvää sanastoa englanniksi kuin ranskaksi, kun toisella kielellä aiheesta on useita lukiolaisille suunnattuja oppikirjoja ja toisella aiheita sivutaan hyvällä tuurilla satunnaisessa oppikirjassa, jota ei ole alun perinkään suunnattu lukioon. Huoli kasvaa entisestään, kun pitäisi valmistua ylioppilaskirjoitukseen. Kysyin oppikirjatilanteesta opettajiltani läpi koulu-urani ja heidän vastauksensa oli aina sama – kirjoja ei ole, koska niille ei ole tarpeeksi kysyntää. Ironista onkin, että oppimateriaalien puute vain laskee opetuksen kysyntää.

Myös opetuksen järjestäminen vaikeuttaa vieraiden kielten opiskelua. Tampereella opetusta järjestettiin vain tietyissä kouluissa tiettyinä kellonaikoina. Peruskoulussa tunnit järjestettiin joko myöhään iltapäivällä tai aikaisin aamulla, usein peräkkäisinä päivinä tai yhtenä kaksostuntina viikossa. Lukiossa tilanne oli vielä huonompi: yksityisillä kouluilla saattoi olla oma opetusryhmä riippumatta opiskelijoiden määrästä,

mutta kaupungin lukioilla oli yksi yhteinen ryhmä, joka kiersi kurseittain muutaman koulun välillä – tällöin kurssit järjestettiin pääsääntöisesti myöhään iltapäivällä. Jos tilanne on näin huono Tampereella, Suomen kolmanneksi suurimmassa kaupungissa, millainen se on pienemmissä kaupungeissa ja kunnissa?

“Jos tilanne on näin huono Tampereella, Suomen kolmanneksi suurimmassa kaupungissa, millainen se on pienemmissä kaupungeissa ja kunnissa?”

Koska vieraiden kielten opiskelu koulussa on tehty niin vaikeaksi, vain kaikista motivoituneimmat ja edistyneimmät opiskelijat jatkavat sitä vielä lukiossa ja kirjoittavat sen ylioppilaskirjoituksissa. Olin ainoa yläkoululuokaltani, joka jatkoi pitkää ranskaa lukiossa. Omassa ranskanryhmässäni alle puolet opiskelijoista oli aloittanut ranskan alakoulussa

vieraana kielenä ja yli puolet ryhmästä oli käynyt peruskoulun ranskapainotuksessa. Monet heistä olivat natiivipuhujia, joille ranska oli yksi kotikielistä. Uskon oppineeni ranskaa todella vasta lukiossa, kun ryhmäläisten taitotaso oli korkeampi, mutta koin samalla voimakasta huonommuudentunnetta verrattuna natiivipuhujiin – tämä vaikutti käsitykseeni siitä, miten osaan kieltä, ja tätä kautta opiskelumotivaatiooni.

Vaikka kieli itsessään tuntuisi siis helpolta, sen opiskelusta alkeita edistyneemmällä tasolla on tehty monissa paikoissa lähes mahdotonta. Tilanetta ei ole vuosiin helpottanut se, että lyhyistä kielistä on saanut todistusvalinnassa vain vähän pisteitä esimerkiksi matematiikkaan verrattuna, jolloin niidenkään suosiossa ei ole ollut kehumista. Kielten opiskelu vaatii erityistä sinnikkyyttä opiskeluilmapiirissä, jossa suositaan pitkää matematiikkaa ja luonnontieteitä.

“Kielten opiskelu vaatii erityistä sinnikkyyttä opiskeluilmapiirissä, jossa suositaan pitkää matematiikkaa ja luonnontieteitä.”

Vieraiden kielten lisäksi myös ruotsin opiskelussa on mielestäni huomattavia ongelmia. Mielestäni pakkoruotsi ei nykyisessä muodossaan palvele opiskelijoita, koska sen vaikeustasoa lasketaan jatkuvasti. Opetus suunnitellaan ja järjestetään usein sen mukaan, että turvataan periaatteellisista syistä heikoimpienkin opiskelijoiden läpipääsy – vaikka he eivät oikeasti osaisi ruotsia. Ne, jotka haluaisivat panostaa ruotsin opiskeluun, jäävät tällöin omilleen.

Riippuu lisäksi paljon asuinpaikasta, kuuleeko ruotsia luontevasti arjessa ja kuinka tärkeänä sen opiskelemista pidetään. Esimerkiksi suomea äidinkielenään puhuva kuulee ruotsia Tampereella takuuvarmasti kolmessa paikassa: Stockmannilla, VR:n rautatieasemalla sekä Satamakadun ja Mariankadun kulmassa, jos Svenska Samskolan i Tammerforsin oppilailla on välitunti.

Omassa lukiossani järjestettiin keskipitkän B-ruotsin lisäksi pitkän A-ruotsin opetusta ja tarjottiin mahdollisuus vaihtaa siihen, mikä oli Tampereella harvinaista.

Mahdollisuutta tarjottiin lähes kaikille, jotka osoittivat vähääkään kiinnostusta ruotsin opiskelua kohtaan.

B-ruotsin opiskelijat olivat puolestaan huomattavasti eri taitotasolla pakollisilla kursseilla, joten opiskelu tapahtui

usein pienryhmissä. Nämä jaettiin tavoitearvosanan mukaan, mutta tason 9–10 ryhmää ei syntynyt aina ollenkaan. Vaikka koulussa kannustettiin opiskeluun ja kursseilla oli tavallisesti hyvä työrauha, ruotsintunneilla näin ei ollut. Tein tehtäviä itsenäisesti nopeampaan tahtiin, kun vieressäni istuvat opiskelijat katsoivat TikTokeja tai käyttivät koko oppitunnin juttelemiseen suomeksi. Tavoitteellisimmin ruotsia opiskelevat istuivat A-ruotsin tunneilla – jos olisin itse tehnyt näin, olisin joutunut todennäköisesti valitsemaan ruotsin ja ranskan väliltä.

Järjestelmä ei siis toimi juuri kenenkään näkökulmasta: ruotsia huonosti osaavat opiskelijat pakotetaan väkisin opiskelemaan sitä ja kielestä kiinnostuneet kaipaisivat nopeampaa etenemistä. Ne, jotka pystyvät valitsemaan A-ruotsin ja sitoutumaan sen opiskeluun, joutuvat tekemään samalla tavalla uhrauksia muissa opinnoissaan kuin tein itse pitkän ranskan takia. Mielestäni pakkoruotsin poistaminen kokonaan ei kuitenkaan korjaisi ongelmaa. Erityisasemansa vuoksi ruotsin oppimateriaaleja on laajasti saatavilla ja opetusta järjestetään takuuvarmasti;

jos se poistettaisiin, voisi ruotsi päätyä samaan asemaan harvinaisten kielten kanssa.

Lopulta voidaan pohtia, minkä ta-
soista osaamista missäkin kielessä
voidaan koulussa ja työelämässä
edellyttää, jos jo peruskoulu- ja luki-
otasolla on näin paljon ongelmia. On
mahdollista, että englannin nous-
sut osaamistaso on nostanut myös
muiden kielten osaamistavoitteita tai
ainakin tehnyt siitä epäreilun ver-
tailukohdan. Englannin kohdalla on
totuttu siihen, että kieleen on vaikea
olla törmäämättä arjessa ja sitä voi

oppia varsinaisesti opiskelematta
sitä. Yleensä kielen vahvaan osaami-
seen ja sujuvaan puhumiseen vaadi-
taan kuitenkin vuosien työtä, joka
pitäisi saada aloittaa tarpeeksi ajois-
sa.

Ei ole siis itsestään selvää, että jol-
lain olisi ollut mahdollisuus opiskel-
la vieraita kieliä. Ei ole myöskään
varmaa, että jos mahdollisuus on
tarjottu, se on jatkunut katkeamat-
tomana läpi opiskelijan koulu-uran.
Tällöinkään ei ole itsestään selvää,
että kieltä on oppinut läheskään sa-
malla tasolla kuin englantia. Muiden

vieraiden kielten kuin
englannin opiskelu
vaatii opiskelijalta
nykyisessä koulujärjest-
elmässä enemmän
tietoista panostusta
ja uhrauksia. Tämä
pitäisi tunnustaa, kun
keskustellaan kielten
opiskelusta ja syytet-
ään nuoria kielitaidon
puutteesta.

Vilma Vares

Yksinäisten historia

Nyky-ymmärryksellä hahmottama-
mme historia näyttäytyy intu-
itiivisena sarjana toisiaan luontevan
oloisesti seuraavia kehityskulkuja.
Nämä kehityskulut ymmärretään
taas pääasiassa teleologisesti määräy-
tyvien, analyyttisten ja synteettisten
kategorioiden välityksellä. Näistä
analyyttisen käsitetason totuusarvo
on määritelmällinen, eli perustuu yk-
sin niiden aprioriseen viittauskohtee-
seen, joista esimerkkejä ovat antiikin,
renessanssin, kapitalismin tai toisen
maailmansodan kaltaiset staattiset
merkitsevät käsitteet. Tässä kir-
joitelmassa kutsun kokoavasti näitä
käsitteitä metatasoineen kuitenkin
— omalla uusiokäsitteellääni, jonka
toimivuudesta saa esittää kritiikkiä
— paikallisiksi merkityksiksi, koska
historiantutkimuksen piirissä hyvin
monimuotoisia ja hajanaisia prosesse-
ja abstrahoidaan paikallistettujen,
merkityssisältöisten käsitteiden alle
yhtä lailla ajallisella kuin käsitteel-
liselläkin tasolla.

Analyyttisen kategorian lisäksi näi-

den paikallismerkitysten sisällä toi-
miikin myös synteettinen, eli siis
aposteriorinen metataso, joka ohjaa
näiden paikallismerkitysten epis-
teemisiä ja normatiivisia sisältöjä
— tämä siitä huolimatta, että arki-
käytössä synteettisyyttä yleensä ei
erotellakaan käsitteellisesti erikseen
käsitteiden analyyttisestä tasosta.
Kantilaisessa merkityksessään syn-
teettiset käsitteet predikoivat käsit-
teisiin induktiivista sisältöä (laulu-
joutsenet ovat valkoisia; Kuu ei ole
juustoa), mutta historianfilosofian
tapauksessa asettaisin synteettisen
kategorian tehtäväksi lisäksi herme-
neuttisen pohdinnan paikallismerki-
tysten analyyttisten käsitteiden
totuusarvosta (onko renessanssi
tunnistettavissa tapahtuneeksi histo-
rialliseksi ilmiöksi), normatiivis-eet-
tisestä sisällöstä (onko globalisaatio
myönteinen ilmiö vai ei) ja instru-
mentaalisesta arvosta (kelpaako so-
sialismi yleiskäsitteeksi 1800-luvun
työväenliikkeistä).

Kaiken kaikkiaan paikallismerkityk-

set koostuvat siis näiden kahden kategorian yhteenliittymästä, joka tekee historiallisten käsitteiden ymmärtämisestä ja analysoimisesta ylipäättään mahdollista.

Kulttuurisen ehdollistumisen kautta tällaiset paikallismerkitykset tuntuvat luonnollisilta ja itsestäänselviltäkin, mutta todellisuudessa ne tapaavat rakentua pitkäaikaisille ja monitahoisille kerrostumille, joissa yhdistyvät kaikki yhteiskunnan ja inhimillisen kokemuksen tasot, aina yksilökokemuksista ja aineellisesta kulttuurista itse tieteellisen tutkimuskirjallisuuden sisältöihin. Vaikka historian tutkimus siis periaatteessa jakaakin fysikaalisten tieteiden perusolettamuksen sen tutkimuskohteen kausaalisesta sulkeutuneisuudesta, eli syy-seuraussuhteiden ketjujen sitoutumisesta aineelliseen todellisuuteen, historiaa harvoin tulkitaan yksin tällaiseen aineelliseen pohjarakenteeseen nojaten: tämä siitä yksinkertaisesta syystä, että tällainen tekisi siihen sidottujen inhimillisten prosessien käsittämisestä vaikeaa, ellei kokonaan käsittämättöntä. Luonnontieteille vieras, metafysiikasta ammennettu teoreettis-

rinallinen merkitysasettelu tuleekin siis välttämättömäksi, ellet halua kuvailla historiallisia tapahtumia pelkkien irrallisten yksittäisten tapahtumien kautta, joiden alkuperäketjuakin voisi jatkaa periaatteessa loputtomiin aina yksittäisten lihasen, solujen tai pienhiukkasten liikahduksiin asti. Tätä tarinallistamista kuvaavat osaltaan paitsi jo edellämainitut paikallismerkitykset, myöskin niin sanotut suuret kertomukset eli metanarratiivit, jotka rakentavat historiallisten käsitteiden päälle yleissitovia — ja siten tyypillisesti keskenään yhteensovittamattomia — episteemisiä viitekehyksiä, joihin koko historian itsensä merkitys, oletettuine lakeineen, istutetaan.

Historiallinen kokemuksentä on täten lähtökohtaisesti varsin arbitraarinen, sekä kiinni yksilöllisestä valikoinnista käsitteiden ja merkitysten käytössä. Lisäksi varsinaisen his-

toriatieteen rinnalla kulkee — sen kanssa osittaisessa kilpailuasetelmassa — kansankertomuksista, mediasta, populaariesityksistä sekä poliittisesta retoriikasta muodostuva historiakulttuuri. Tämän ei-akateemisen historiakulttuurin piirissä

erityisesti poliittisesti tulenarat erimielisyydet hajottavat kansankerosten jakamaa konsensusta historiallisten tapahtumien merkityksestä, silloinkin kun nämä merkitykset ampaisivat jaetusta kausaalisten tapahtumaketjujen käsityksestä. Historia tieteenä on edellä mainitun tulkintatapojen heterogeenisyydestä johtuen kuitenkin vähintään yhtä hajautunut, sillä — ilman marxilaisuuden ja loogisen empirisminkin kaltaisia yleissitovia episteemisiä viitekehyksiä — tutki-

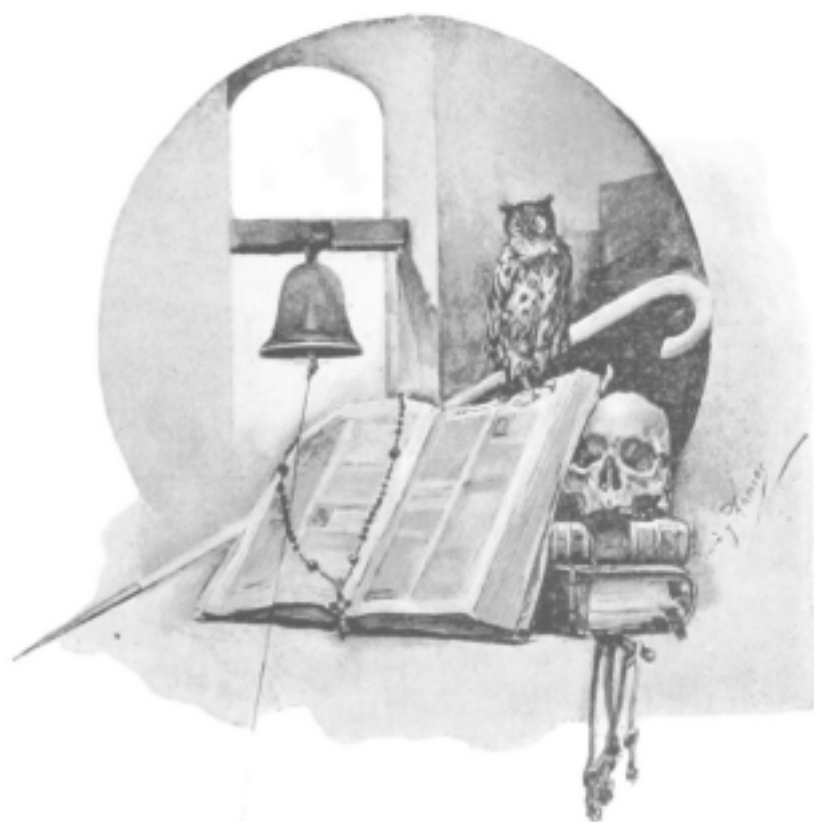
muksen nuottiavaimena toimiva spesifi tutkimusmetodi yhtä lailla sulkee pois kuin mahdollistaa tulkintoja. Historian tutkija toimiikin, niin aineistoa kerätessään kuin tulkites-

saan, väkisin jonkinlaisen tietoisesti tai tiedostamatta omaksutun yksilöllisen eettisen ja episteemisen periaateohjelman kautta, joka etenkin kotimaisen historian nykyisessä, paljolti hermeneutiikaksi jäsentyneessä kentässä, on nähdäkseni ainakin josain määrin ottanut perinteisen episteemisen koulukuntasitoutumisen paikan.

Tästä voisi äkkiä olettaa seuraavaa: löystynyt metodologinen kehystäminen on tekemässä historian tutkimuksesta yksilöllisten mielipiteiden välisen villin huutoäänestyksen, jossa yksittäinen tutkija ja tutkimus korostuvat taustoillaan vaikuttavien tieteellisten periaatteidensa sijasta. Henkilökohtaisesti koen tulkinnan yksilöllisyyden tunnustamisesta, samoin kuin joustamattomien koulukuntarajojen purkamisesta, eräiksi modernin historian tutkimuksen hyveistä, vaikka pelko tiedon demokraattisesta (eli siis epäreilusti jakautuvasta) näkyvyydestä näin kenties entisestään korostuu. Epäseksikkäiksi koetut tutkimusaiheet ovat lähtökohtaisesti nihkeästi rahoitettuja, ja tutkimustietoa harvoin palkitaan julkisuudella yksin

laadun tai painoarvon perusteella, sikäli kuin jälkimmäistä voi luotettavasti mitata. Nykyaikainen historiantutkimus vaikuttaa kaikinensa kuitenkin välttäneen sen sudenkuopan, johon esimerkiksi politiikantutkimus on ajautunut, jossa eri episteemisiltä pohjilta toimivien koulukuntien väliset poterot on kaivettu jo niin syviksi, ettei niiden omiin tarpeisiin räätälöity tutkimuskirjallisuus ole pitkään aikaan ollut keskenään yhteensopivaa. Tältä osin siis kupli-va malja hermeneutiikalle!

Tarkasteltavana ilmiönä historiaa vaivaa kuitenkin oma filosofinen ongelmansa, joka ei liity niinkään yksittäisen tutkijan tai koulukunnan oikeellisuuteen, kuin historiallisen tiedon hermeneuttisen ymmärtämisen suhteen emotionaaliseen ja empaattiseen ymmärtämiseen.

Historiantutkimuksen lähtökohtaisena kiusallisena tosiasiana on tutkia jotain, jota ei ole olemassa, ymmärretään tämä olemattomuus menneisyydeksi sitten fysikaalisena, käsitteellisenä tai kumpakin yhtäaikaisesti olevana ilmiönä. Tähän kadonneeseen menneisyyteen kurotetaan silti aineellisten todisteiden kautta, jotka muiden kuin ei-kirjallisten lähteiden (esim. ympäristöolot, rakennelmat, käyttöesineet) tapauksessa ovat väistämättä sidottuja jonkinlaisista muistitiedoista johdettuihin näkökulmiin. Jokainen tapahtuma tulkintoineen, on se sitten arkinen tai käänteentekevä,

on puolestaan aina fenomenologinen, eli yksilölliseen tiedolliseen kokemusmaailmaan sidottu. Jokainen kokija kokeekin oman historiansa vain omista ehdoistaan käsin: kipumme, nautintomme ja muut tunteemme tai tuntemuksemme eivät ole kirjaimellisessa mielessä jaettuja edes silloin, kun koemme näitä tuntemuksia yhtäaikaaisesti samoissa olosuhteissa. Tarkkojen tapahtumakuvausten pelkistyminen ja vääristyminen esimerkiksi hataran tai puolueellisen muistin perusteella on sinänsä triviaalia, mutta suurempi periaatteellinen haaste lankeaa tutkijan tai historian harrastajan kyvylle ymmärtää menneisyyttä tunnetasolla. Historiallisesta tiedosta tekee nimittäin aidosti inhimillistä ainoastaan kyky rakentaa ymmärrettäviä yhteyksiä menneisyyden ja nykyajan ihmisten välille, koska muutoin kuvailemme vain laajennetun kaavan kautta mekaanisia kausaliteetteja.

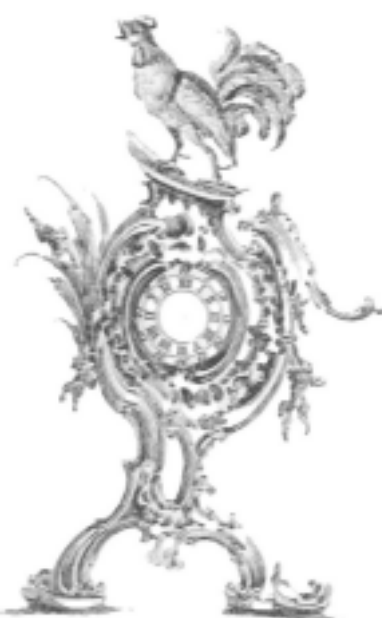
Siihen, kuinka haaste tyhjentävästi ratkaistaan, tuskin on selkeää vastausta, mutta osoittaisin huomiota etenkin fiktion tiimoilta esiintyvään keskusteluun tarinankertojien ja yleisön kyvystä samaistua ulkopuolis-

ten joukkoidentiteettien kokemuksiin. Historiantutkimuksessa, ja sitä lähellä olevissa tieteissä, ei ainakaan toistaiseksi ole katsottu kovin ongelmalliseksi, että esimerkiksi kulttuurisesti, sukupuolellisesti tai uskonnollisesti hyvin partikulaarisiakin joukkoidentiteettejä käsittelevät tutkijat koostuvat muidenkin taustojen edustajista, kuin itse tutkimuskohteet. Viihteen ja muodin kaltaisissa asiayhteyksissä tällainen edustamiskäsymys on käymässä kuitenkin yhä kiistanalaisemmaksi, ja vieraita joukkoidentiteettejä käsittelevät taiteilijat saavat yhä herkemmin syytteitä

vääränlaisesta edustamisesta, tai kulttuurisesta omimisesta.

Ottamatta kantaa kyseisen keskustelun sisältöihin, sijoitettuna historiantutkimuksen yhteyteen se herättää kuitenkin tiettyjä mielenkiintoisia kysymyksiä. Jos koemme nimittäin koko henkisen ja aineellisen olemassaolomme fenomenologisesti erillään

muista olioista, tämä periaatteessa tekee mahdottomaksi samaistua täysin mihinkään menneisyyden tapahtumaan, jossa emme ole itse olleet suoraan läsnä. Vastaavasti kokonaiskokemus omakohtai-

sesti koetuistakin tapahtumista on yksilölle ulkopuolinen ja vieras, koska historialliset kuvaukset ja teoriat ovat pakotettuja abstrahoimaan itsensä lukuisista fenomenalista alkuperää olevista lähteistä. Tähän vedoten voisi periaatteessa olla vaadittavissa, että edustuksellisen virhemarginaalin kaventamiseksi menneisyyden ihmisten kokemuksia tutkisivat pääsääntöisesti ne henkilöt,

joiden oma joukkoidentiteetillinen sitoutuminen vastaisi ainakin jollain tapaa heitä, joita tutkimuskin käsittelee. Tässä olisi luonnollisesti omat huomattavat ongelmansa, ja sen enempää tiedon laadun ja leviämisen — kuin inhimillisen yhteisymmärryksenkään — edistämiseksi olisi tuskin suotavaa, että eri identiteetit korvamerkittäisiin niin yksilöllisiksi ja koskemattomiksi, että ne eriyettäisiin jopa yleisinhimillisen samaistumisen ja empatian tavoittamattomiin.

Vähemmän rajuilla tavoilla kysymys kokemuspohjan ja historiatieteen yhteyksistä on mielestäni kuitenkin aiheellinen. Vaikka esimerkiksi eurooppalainen heteromies ei omista lähtökohdistaan pysty moninkaan tavoin ymmärtämään vaikkapa intialaisen homonaisen koko yksilöllistä kokemuskenttää, jaetusta inhimillisestä kokemuskentästä voi silti ammentaa riittävästi, jotta vähintään karkeasti pintakuvauksen ylittävä analyysi toisen omakohtaisen elämäkokemusten ja tunne-elämän välisestä suhteesta on mahdollinen. Sitä vastoin pidän falskina kuitenkin myös ajatusta, että kovin suojattu tai

rikkaasta elämäkokemuksesta puutteellinen henkilö kykenisi vastaavaan samaistumiseen, kuin kuvaamiensa ihmisten kokemuksiin edes jollain tapaa verrannollinen henkilö. Tuntuisi ainakin hyvin oudolta, että esimerkiksi kipujen, syrjinnän, nälän, köyhyyden tai rakkauden kaltaisten ilmiöiden tarkka tunnetason tulkitseminen olisi mahdollista henkilölle, jolta ei, muodossa tai toisessa, löytyisi näistä minkäänlaisia omakohtaisia kokemuksia. Inhimillisyyden tunnistaminen ja ymmärtäminen vaativat siis työkalukseen inhimillistä kokemusreserviä.

Historian yksilöllisyys ja yksinäisyys ei näiden episteemisen ja fenomenologisten syiden johdosta liene mitenkään täysin ylitettävissä. Me astelemme historiaan kukin omin, muiden kanssa jakamattomin aistikokemuksin, ja tarkastelemme todellisuutta mielin, joiden monivivahteista ja sisäisesti ristiriitaista sisältöä pystymme vain kömpelösti referoimaan toisillemme. Tämä heijastuu historialliseen tietoon, jokaparhaimmillaankin on pelkkä yksilöllisten kokemusten kakofonia, ta pelkistetty onneton heuristinen

möykky. Näistäkin haasteista huolimatta voimme kuitenkin pyrkiä tavoittelemaan jonkinlaista kärkeästi yhteismitattavaa käsitystä menneisyydestä, jossa jaetun inhimillisyyden sekä siitä johdetun myötäelämisen myötä voimme nähdä toistemme kokemuksissa ja kauttakuluissa itsemme, ja vastaavasti itsessämme toiset. Vaikka olemmekin historian eläjinä ja tulkitsijoina täten aina yksin, niin lohdullisesti voimme olla sitä, ainakin osittain, yhdessä.

Matias Holm

Terveisiä HOL-risteilyltä!

Helmikuun lopulla risteiltiin taas Historian Opiskelijain Liiton eli Holin perinteisellä risteilyllä Tukholmaan. Silja Serenadella höllivät klassiseen tyyliin esimerkiksi Starlightin tanssilattia, erinäiset levottomat käytävätunnelmat sekä illallisbuffetin pohjattomat viinikaadot. Risteilylaivojen keinotodellisuus saa usein melkein unohtamaan koko ulkoisen maailman, esimerkiksi talvisen Itämeren, jolla matkustaminen ei kieltämättä ollut tasaisinta tai helpointa kyytiä – toisaalta siinä on tiettyä tunnelmaa, kun lauma opiskelijoita haalareissaan horjuu tanssilattian päästä päähän laivan keinumisen tahtiin.

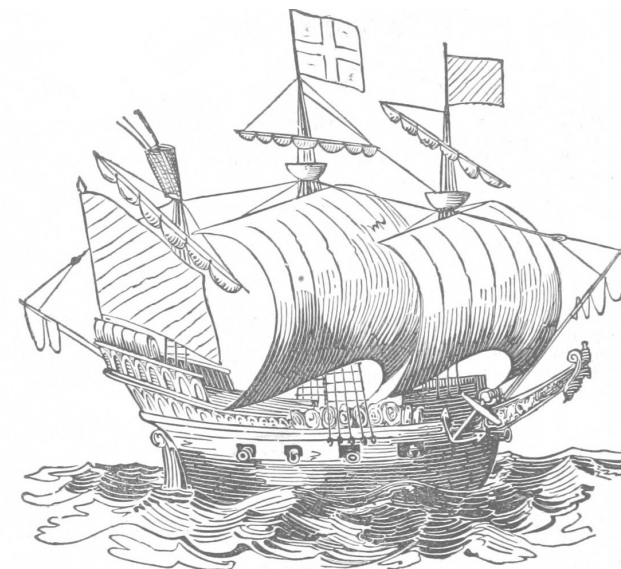
Kronoksen edustus risteilyllä oli tänä vuonna vaatimattomampi kuin ennen, mutta siinä missä stadilaiset jäivät uupumaan, maakuntalaisia oli sitäkin enemmän. Historian opiskelijoita löytyi niin Turusta, Oulusta, Joensuusta, Jyväskylästä kuin Tampereelta, ja oli kieltämättä elämää helpottava veto käydä etukäteen

googlaamassa eri ainejärjestöjen haalarivärit. Selitys kävijämäärän epäsuhtaisuudelle saattaa löytyä esimerkiksi siitä, että risteilyt ovat yleisesti helsinkiläisille ehkä arkisempi ja vähemmän hypetetty asia, kun taas kauempaa matkustaville ne ovat vielä kokonaisvaltaisempi kokemus – ensinhän pitää matkustaa Helsinkiin asti porukalla, missä on jo varmasti omaa tunnelmaansa. Harvoin olen kuitenkaan tuntenut kotipaikastani samanlaista kiitollisuutta kun viimeisenä iltana, kun tiimalaiset puhuivat seuraavana päivänä odottavasta tuntikausien kotimatkasta takaisin Ouluun. Itse onneksi pääsin kotiovelle kolmosratikalla suoraan Olympiaterminaalista, eikä sekään ollut matkoista helpoin.

Myös Kronikka sai terveisiä Oulusta! 50-vuotisen Kronikan juhlanumero oli kuulemma ihan hyvä mutta liian elitistinen ja esivaltaa miellyttävä, mikä oli ilmeisesti herättänyt kysymyksiä. Allekirjoittanut tietenkin ilmiannettiin ystävänsä toimesta

heti Kronikan viime vuoden päätoimittajaksi. Taisin tiimalaisille lupaila, että kyllä lehdestä myös rataisuutta löytyy, ja erityisesti viime vuosittain Kronikat ovat olleet todella railakkaita, kun taas nykyään lehdessä on ehkä kaikille jotain. En toki tiedä, kuinka selkeästi sain tämän yön pikkutunneilla promenaadihississä ilmaistua. Terkkuja Ouluun, jos tätä luette – olitte tosi hauskaa seuraa vaikka lehteämme kritisoittekinkin!

Vakavasti puhuen oli todella hauskaa kohdata saman alan opiskelijoita eri puolilta Suomea, sekä ylipäänsä osallistua isolle opiskelijaristeilylle ja tavata uusia ihmisiä (vaikka helsinkiläisestä elitismistä sai kuullakkin useita huumoreita viikonlopun aikana – luultavasti ihan oikeutetusti).

Ruotsin kuninkaanlinnassa turistikäynnillä nauratti, kun museo-opas kuuli puheemme ja kysyi, olimmeko mekin “historians from Finland”. Käytävillä sitsaamista myös ihailin, ja juomalaulut kuuluivat varmaan Helsinkiin asti – tai ainakin kuulemma laivan kapteenin hyttiin, jolloin henkilökunnan piti tulla sanomaan, että olisitte nyt Luojan tähden hiljempaa, jotta laivaa ei ajeta huomena karille.

Molempina iltoina tanssilattian värikäs haalarimassa oli hyvä paikka olla, ja tuulisella kannella merelle huutaminen oli katharttinen kokemus. Kiitos ja anteeksi kaikesta niin kronoslaiselle risteilyseuralle, muualta tuleville serkkuainejärjestöillemme, Silja Serenadelle miehistöineen, Holille (sekä pienellä että isolla H:lla) ja koko Itämerelle. Ensi vuonna nähdään, ehkä!

Katri Pihlström

Runoja

montaasi

kaikki turha välissä
ei korjaa luitaan.
suostu siirtymään
ei kuhmuisen luiseva
inhorealistenten rumilus.
se raskaine askeleineen
valahtelee katalassa valaistuksessa
ailahtelee apeassa kalseudessaan.
valotasot antavat anteeksi
kun kalpeasta olostani
poloinen valitan
ja ruma olemiseni
valtaa alaa.

tahtoisin tiivistyä
nopeutua hopeanhohtoiseksi:
koostua todenoloisista,
tarpeeksi (muttei liian) säröisistä,
ihmismäisiksi piirtyvistä palasista:
vilauksista ihanuuteen.

unikuvissani itsestäni
valikoiden kokoilen
markkinoitavista karkkipaloista
helposti nieltävistä
miellyttävistä hivenistä
pala palalta kasailen montaasin.
siinä olen onnea
romantisoitavaa valaistusta,
dramaattista,
(mutta samaistuttavaa) kuvastoa,
sekunnilleen veistoksellinen,
ajoitus napakka, täydellinen.

mokoman nolon rumiluksen
reippain ottein nakkaan
nurkkaan, katalan otuksen, hakkaan
irti itsestäni,
ja turhuuden puute kruunaa
kiiltävän filmin.
lopputulos
on uskomaton:
huomaamattomasti
liaksi virheetön.

Kai Pesonen

kutsumatta kevätukukka

mihin päädyin?
tähän jäädyin
vähän häälyin
häivysin.
päivin, pilvin
pälkyin.
pälven huomaan
pakoon pakkasilta
kasvoikin hento,
keväänsä keskellä päivitteli
vehreä, hehkeä verso,
pälven keskellä ihmetteli
aurinkoa, joka arkana
helli lehtiä.

mihin päädyin?
tähän jäädyin
silti
aurinko poskilla
sulin.

mihin päädyin?
tähän jäädyin.
kutsumatta kevätukukka
mursi martaan.

Kai Pesonen

Kronoskooppi

Ystävänpäivästä on jo kuukausi, mutta rakkautta on ilmassa ympäri vuoden! Tämän numeron Kronoskoopista löytyy sydämellisiä totuuksia ja vinkkejä <3 Horoskooppi voi kertoa kenestä vain: ystävästä, perheenjäsenestä, ihastuksesta, kumppanista tai muusta läheisestä henkilöstä. Rakkaus kuuluu kaikille, eikä se rajoitu romanttiseen rakkauteen!

Oinas

21.3-20.4

Ihmissuhteissasi tapahtuu muutoksia. Saatat tutustua uusiin ihmisiin tai nykyinen suhde saattaa kehittyä entistä syvemmäksi. Omaksu nämä muutokset, ota ne vastaan osaksi elämääsi. Anna intuitiosi ottaa ohjat ja johdattaa sinut hyvään lopputulokseen.

Kaksoset

21.5-21.6

Lähipiirissäsi on henkilö, jonka kanssa haluaisit siirtää suhteen seuraavalle tasolle. Älä ujostele, vaan kerro hänelle tunteistasi! Häntä pelottaa varmasti tunnustaa sama asia. Tunteista puhuminen on vaikeaa, mutta kommunikaatio on avain kaikkiin terveisiin ihmissuhteisiin. Lopulta huomaat, että tuo keskustelu oli sen arvoinen!

Härkä

21.4-20.5

Et ole ollut yhteydessä erääseen henkilöön viime aikoina läheskään tarpeeksi. Sovi hänen kanssaan tapaaminen, soita tai lähetä hänelle viesti ja kysy, miten on mennyt. Hän arvostaa suuresti jos näytät teoillasi, että välität hänestä.

Leijona

23.7-22.8

Anna anteeksi suorasanaisuuteni, mutta et pääse yhtään mihinkään, jos et anna muiden auttaa sinua. Toki avun pyytämisen kynnys on hirveän korkea, mutta jos annat läheistesi jakaa huolesi, ne alkavat heti tuntumaan kevyemmiltä. Lopeta muurin rakentaminen itsesi ympärille ja päästä muut sisään.

Vaaka

23.9-22.10

Suhteesi tiettyyn henkilöön (kyllä, tiedät, kenestä tämä kertoo) on ollut pahasti rajamailla jo pitkään. Et osaa päättää, otatko sen askeleen lähemmäs häntä vai astutko hänestä pois päin. Joka tapauksessa on jo aika tehdä valinta. Tiedät kyllä sydämessäsi, kumpi on oikea vaihtoehto.

Rapu

22.6-22.7

Kaamosmasennus on koetellut meitä kaikkia, mutta nyt päivä alkaa pidentä. Ota tästä kaikki irti! Kävele kotiin maisemareittiä pitkin, kokeile jotain uutta reseptiä, käy hakemassa matkalla kirjastoon se törkeän kallis, mutta taivaallisen maukas kahvi. Kehosi rakastaa sinua, jos rikot välillä jokapäiväistä rutiiniasi.

Neitsyt

23.8-22.9

Olet ajatellut paljon jotakuta menneisyydestäsi, jonka kanssa ette oikein enää puhu. Mitenköhän hänellä menee? Ehkä nyt on hyvä aika kysyä. Tartu puhelimeesi ja lähetä hänelle viestiä.

Skorpioni

23.10-22.11

Joku yrittää päästää sinut muurien sisään ja avata tunteitaan sinulle. Älä pelkää, vaan ota hänen tunteensa vastaan. Kuuntele ja kunioita häntä, sillä hän tarvitsee nyt jotain, kenen kanssaan hän voi jakaa murheensa.

Jousimies

23.II-22.I2
Läheisesi haluaa jakaa kanssasi jotain harrastuksistaan. Hän saattaa esimerkiksi antaa pitkän selityksen kiinnostuksen kohteeseensa liittyvistä faktoista tai ehdottaa, että kokeillette hänen harrastustaan yhdessä. Tämä on hyvä mahdollisuus tutustua häneen paremmin tai saada itsellesikin uusi harrastus.

Vesimies

20.I-19.2
Jokin on mennyt äskettäin pieleen. Läheisesi on vahingossa satuttanut tunteitasi tai tehnyt jotain, joka haittaa sinua. Kerro hänelle, miksi olet huonolla tuulella ja mitä hän voi tehdä korjatakseen asian. Hän ei voi auttaa sinua, jos hän ei tiedä, mitä hän on tehnyt väärin.

Kauris

22.I2-19.1
Nyt on aika rakastaa itseäsi! Olet työskennellyt ahkerasti muutaman viimeisen viikon, mutta nyt periodi on vaihtunut. Toivottavasti kukaan professoreistasi ei ole antanut heti alkuun läjän tehtäviä, koska sinun on pidettävä huolta itsestäni. Muista, että jos et pidä taukoa, kehosi pitää sen puolestasi, ja se ei aina tule sopivimpaan aikaan.

Kalat

20.2-20.3
Rakkaus on valinta. Joskus ihmissuhteiden ylläpitäminen on vaikeaa, ja silloin niitä varten on nähtävä vaivaa. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että vaivan näkeminen on täysin sinun harteillasi. Jos jokin ei aidosti toimi ja sinä olet ainoa, joka yrittää tehdä jotain tämän eteen, on aika ajatella, onko suhde sen arvoinen.

Puuhapalsta

Vuotesi 2025

Oletko valmis ennustamaan vuottasi vähän lisää? Tähän sanasokkeloon on ripoteltu muutama tätä vuotta kuvaavaa sanaa, pysty- ja vaakasuuntaan ja viinon, myös takaperin! Ensimmäiset 5 löytääsi sanaa kuvastavat juuri sinun vuottasi 2025.

A W G F P R Z F T L R B T J W E B D
P Y Y N I V N X V U E V S O B B T F
W P A K R R E W K D J K A C F C H I
R B A B A Q N K R F J U A H K X D C
A S F R H M O O N N I I V W K L N Z
K T W J A J T T W P G F I T N E S S
K X T T M T I A B R R B Y Y N R R B
A H K O I E V V E Q C A I Ö U P O A
U A Z N R M E N P I K O K L W Z Y O
S L G N N A E S U J H K N Q E A V J
R K A S O S L Z S X Y R M N R E V S
S O G Y R Y M E N E S T Y S E W T S
O H R Y M M I Z K Y J A B O Y T C U
N O O V A Y O I T A A V I T O M O N
O L J Ä A S I N T O H I M O I J S N
R I G T L Ä A N U R E P A V H O S X
K O B S I V K R O N I K K A Z O S K
N Ä H Y Ö K Ö T S E J R Ä J E N I A

